

REPOLA-SEURA R.Y.

Repolainen 73

Jäsentiedote 3/2015

www.repola-seura.net

Repolainen

Repola-seura ry:n jäsenlehti

Número 73, 3/2015, syyskuu

Numeron 74 aineisto lähetettävä päätoimittajalle 15.11.2015 mennessä

Päätoimittaja

Pertti Rannikko

pertti.rannikko@uef.fi

puh. (013) 717422

Huhtilammentie 945, 82160 Oskola

Toimittajat

Valentina Afanassieva

Ville Päänttönen

Asko Saarelainen

Repola-seura ry

Hallituksen ja toimihenkilöiden yhteystiedot ovat takakannen etusivulla. Seuran nettisivut ovat osoitteessa www.repola-seura.net, josta löytyy myös vanhoja Repolaisen numeroita.

Jäsenhakemukset ja osoitteenmuutokset

Jäsens sihteeri Päivi Kiiskinen, Kiehiskuja 3, 80140 Joensuu,
gsm 050 511 6580, paivi.kiiskinen1@gmail.com

Vuosijäsenmaksu 20 €, ainaisjäsenmaksu 200 €, kannatusjäsenmaksu 100 €, perheenjäsenmaksu puolisosta ja alle 15-vuotiaasta lapsesta 0 €. Seuran pankkitili: Op Polvijärvi FI05 5354 0420 0466 26.

Painopaikka: Kirjapaino PR-Offset, Joensuu

Kansikuva: *Repolalaiset järjestivät Repola-seuran matkalaisille heinäkuussa klubitalolla juhlat, johon kylän koululaiset olivat valmistelleet tanssiesityksiä (kuva Pentti Jormanainen)*

Ensikertalaisten matka

Sateinen alkukesä ei estänyt Repola-seuraa järjestämästä heinäkuussa perinteistä Repolan matkaa. Sateiden jäljiltä Tiiksin ja Repolan välinen yli sadan kilometrin pituinen hiekkatieosuus oli tavallistakin huonommassa kunnossa, mikä hidasti matkante-koa ja teki siitä rasittavan. Matkalaisia oli kuljettaja mukaan luettu-
na 13 ja heistä 8 oli ensimmäistä kertaa Repolassa. Nuorimmat mat-

kalaiset olivat 1970- ja 1980-luvun vaihteessa syntyneitä, vanhin täytti matkan aikana 80 vuotta.

Tähän Repolaiseen olemme pyytäneet matkakertomuksia ensi kertaa Repolassa vierailleilta. Tarinoinnin aloittaa kuljettajanamme ollut Jari ”Emppu” Miettinen ja sen jälkeen ääneen pääsevät nuorimmat matkalaiset, Suvi Randén ja Antti Pottonen, jotka molemmat kävivät tutustumassa isovanhempiensa

Matkalaiset asettuivat tauolla ryhmäkuvaan (kuva Markku Pottonen)

synnyinseutuihin. Osa vanhemmista matkalaisista kävi ensivierailulla omien vanhempiansa synnyinseudulla. Repolassa käynti kiinnostaa koko ajan uusia ihmisiä ja myös Repola-seuraan liittyy jatkuvasti uusia jäseniä. Repolasta näyttävät tällä hetkellä olevan kiinnostuneita hyvin eri-ikäiset ihmiset.

Isän ja äidin syntymäkylissä

Eläkkeellä oleva rajamies Hannu Jaakkonen Kiihtelysvaarasta oli jo useita vuosia suunnitellut käyntiä isänsä synnyinseudulla. 1920-lu-

vun alussa Omeliesta Suomeen tullut isä oli lapsuusmaisemistaan kertoessaan puhunut usein Jaakkosten puolesta ja Päntön eli Pänttösten puolesta. Viimeistään paluumatkalla maanantaiaamuna Hannulle selvisi Omelien sillan luona piipahtaessamme, mistä isä oikein puhui. Omelie on paitsi kylän nimi myös joen nimi. Jaakkoset asuivat aikoinaan joensuun toisella puolella ja Pänttöset toisella. Jaakkosten vieressä, sillan kohdalla, oli Kyöttinniemi, jossa asui Kyöttisiä.

Mäntyharjussa asuva Helinä Tuupanen puolestaan pääsi käymään Kimanvaarassa äitinsä kotitalon raunioilla. Repolaisen numerossa 61 kerroimme Kiimanvaarassa asuvasta Maria Muhtidinovasta, joka kertoi Suomessa asuvista sukulaisistaan ja kyseli ”Eläneekö heistä enää kukaan”. Repolaisen toimitus sai selville, että Marian ensimmäisiä serkkuja eli isän siskonlapsia on Suomessa elossa useampia, yksi heistä Heilinä. Marian isä Stefan Bobrov (s. 1905) ja Helinän äiti Maria Leinonen (os. Bobrova, s. 1886 Kiimanvaarassa) olivat sisaruksia. Nyt kun rajan eri puolilla asuvat serkukset saivat tiedon toi-

Hannu Jaakkonen isänsä nuoruuden maisemissa Omeliessa; joen toisella puolella näkyy Päntön puolen rakennuksia (kuva Pentti Jormanainen)

Repolan koulun museota esitelleet Ljuba Tvorogova ja Svetlana Gerchina ovat Repolan matkaajien vanhoja tuttuja (kuva Pentti Jormanainen)

sistaan, lähti Helinä Repola-seuran matkalle. Muista matkalaisista poiketen hän majoittui ja vietti aikansa Marian luona Kiimanvaarassa. Repolasta sinne on matkaa 30 kilometriä, mutta Kiimanvaarassa kesänsä viettävä Viktor Kiriloff huolehti ystävällisesti kuljetuksista mennessä tullen.

Repolalaisten elämäntarinoita

Repolassa asuvien tarinoita kuunnelllessamme saimme kuulla monista mielenkiintoisista elämäntarinoista. Vieraillessamme koulun museolla saimme lisävalaistusta museota meille useina vuosina esitelleiden Svetlana Gerchinan ja Ljuba Tvorogovan elinvaiheista. Molemmat eläkkeellä olevat opettajat ovat käyneet Repolan koulua ja olleet myöhemmin siellä opettajina. Svetlanan isä on karjalainen ja kotoisin Repolan alueelta Tsolkasta, äiti on Moskovan läheltä. Isä haavoittui sodassa ja kuoli kymmenen päivää ennen Svetlanan syntymää. Nykyisin Svetlana asuu talvet Moskovan lähellä siskonsa luona, mutta viettää ainakin heinä- ja elokuun Repolassa.

Ljuban äiti on kotoisin Repolan alueelta Kolvasjärveltä ja toimi Repolan koulussa suomen kielen opettajana. Karjalainen äidinäiti ei juuri osannut venäjää. Ljuban isä on venäläinen. Ljuba oli valmistuttuaan 17 vuotta opettajana Repolassa, minkä jälkeen hän toimi Mujejärvellä eläköitymiseensä saakka piirin koulutoimenjohtajana. Viimeiset 7 vuotta hän on asunut Repolassa vanhempiensa talossa ja harrastaa erityisesti kalastusta.

Ensi kesän matkalla kuulemme taas uusia repolalaisia elämäntarinoita.

Pertti Rannikko

Linja-auton kuljettajana Repolassa

Matka-Haitarin Jouko Brelo kysyi, että oletko Emppu käynyt koskaan Repolassa Venäjällä. Siihen minä tokaisin, että enpä ole. Niinpä Jokke laittoi minut linja-auton rattiin ja ei kun kohti Repolaa.

Matka alkoi osaltani jo torstaina, jolloin saavuin Juuasta Joensuuun. Linjuriin oli tarkoitus vaihtaa taakse iskunvaimentimet, mutta se ei onnistunut väärien osien takia. Matkasta oli siten odotettavissa mielenkiintoinen. Perjantaiamuna menin porukkaa hakemaan Joensuun matkahuollon edestä. Ennen sitä otin jo parkkisakon keskustassa väärin pysäköidyn auton vuoksi. Matka alkoi tosi hyvin minun osaltani.

Porukka kyytiin ja kohti Vartiuksen raja-asemaa. Matkalta poimimme lisää matkustajia mukaan. Suomen tulli meni jouhevasti ja samaa toivoimme Venäjän tullin osalta. Turha toivo ja rakkaus, kaikki tavarat tulliin ja auto syynättiin kokonaan. Lopulta matka jatkui kohti määränpäättä.

Sateisen kesän jäljiltä tiet olivat sen mukaiset. Näytti, että muutama lanauskerta oli jäänyt tekemättä. Eipä paljon hurjasteltu meno- eikä tulomatcallakaan. Perille saavuttiin muutama tunti myöhässä huonokuntoisten teiden takia. Huonot

iskunvaimentimet olivat pehmitäneet matkustajilta takalistonkin aika helläksi.

Perillä majoituttiin kukin omaan majapaikkaan kotimajoitukseen. Kylä oli perinteinen venäläinen pikkukylä hirsitaloineen ja irti juoksevina koirineen. Kylän väki oli ystävällistä ja meille oli järjestetty juhlat kylätalolla. Ruokaa riitti ja paikallinen tanssiryhmä esitti meille muutaman tanssiesityksen, mikä piti palkita ajeluttamalla heitä linja-autolla kylän keskustassa. Ja sainpa siinä ajellessa ylimääräisen palkan minäkin tanssiesityksen muodossa auton keskitilassa.

Noin 800 asukkaan kylässä oli muistaakseni ainakin viisi pikku kauppa. Tavaravalikoima perusvenäläistä vodkineen, leipineen, makkaroineen jne. Keskellä kylää sijaitsi paikallinen urheilukenttä, jossa oli perinteinen kesäjuhla, jossa olimme myös mukana.

Maanantaina alkoi paluu kohti kotosuomea ryhmän kokoonnuttua paikallisen postitalon eteen, johon oli saapunut paikallisia meitä

saattamaan. Matka kohti kotia alkoi. Pikku haaveriltakaan ei vältytty menomatalla. Tauon aikana oli jäänyt takaluukku laittamatta kunnolla kiinni ja tielle tipahti yksi reppu, jota käännyimme etsimään. Onni oli mukana tässä vaiheessa, sillä reppu oli tiellä vajaan kilometrin päässä. Sitä oli nostamassa kyytiin paikallinen autoilija, mutta meidät huomattuaan ymmärsi, että se oli meille kuuluva.

Kostamuksessa pysähdyimme syömään ja teimme vielä ostoksia,

minkä jälkeen jatkoimme kohti tulleja. Venäjän tulli meni nyt ongelmitta ja samoin Suomen tullin toiminta oli osaltamme jouhevaa. Loppu matka meni joutuisasti matkaa muistellen sekä seuraavaa reissua jo suunnitellen. Kuhmo-Lieksa-Joensuu-Juuka ja kotona oltiin. Kiitos mukavasta reissuseurasta ja toivon että tapaamme vielä samoissa tai muissa merkeissä. Repola on tutustumisen arvoinen paikka.

Jari "Emppu" Miettinen

Sateinen alkukesä oli jättänyt jälkensä Repolan ja Tiiksin väliselle hiekkatieosuudelle (kuva Pentti Jormanainen)

Isoäidin lapsuuden maisemissa

Vuonna 1904 syntynyt isänäitini Darja, Pekka ja Outi Lukkasen tytär, oli kotoisin Repolan Saarenpäästä. Hänen luonaan sain usein kuulla muistoja ja kuvauksia Karjalasta ja sen maisemista ja ihmisistä. Elämä viime vuosisadan alun Repolassa kuulosi kiehtovan erilaiselta verrattuna omaani ja jälkeensä olen ymmärtänyt, että nämä kertomukset osaltaan herättivät minussa kiinnostuksen menneisyyttä kohtaan.

Kiinnostukseni menneisyyttä kohtaan johti myöhemmin siihen, että pyrin yliopistoon opiskelemaan historiaa ja nyt olen noin kymmenen vuoden ajan työskennellyt

Kukkaistutuksia Mujejärvellä sukulaisten talon edessä (kuva Suvi Randén)

lukiossa historian ja yhteiskuntaopin opettajana. Yliopiston pääsykokeessa oli lapsena kuulemiini tarinoihin liittyvä ihmeellinen satuma: kokeessa oli kysymys Repolan nimismiehenä toimineesta Bobi Sivénistä, josta olin kuullut isoäitini kertovan ja josta oli sen vuoksi helppoa kirjoittaa koevastaus.

Sukulaisissa Mujejärvellä

Olin jo pidemmän aikaa halunnut käydä Repolassa, kunnes kesällä 2015 siihen koitti mahdollisuus Repola-seuran ansiosta. Jo ennen matkaa sain yhteyden Repolan lähellä Mujejärvellä asuviin sukulaisiin. Isoäitini naimisiin ehtineet siskot olivat nimittäin jääneet Karjalaan muun perheen paetessa Suomeen ja näiden siskojen jälkeläisiä asuu muun muassa Mujejärvellä. Toisin kuin useimmat muut Repola-seuran matkalla olleet en siis majoittunut Repolassa, vaan

Mujejärven hautausmaa (kuva Suvi Randén)

kaupunkiasunnossa Mujejärvellä. Sydämellisen vastaanoton tarjoivat isäni serkun Leo Filippovin leski Marija ja hänen lapsensa, lasten puoliset ja lapsenlapset.

Jo ensimmäisen illan aterialla sain kokea karjalaisen vieraanvairaisuuden, kun pöytä oli täynnä ihania piirakoita, salaatteja, sienija kalaruokia ja muita herkkuja. Perilläoloaika kului liiankin nopeasti, mutta ehdin nähdä ja kokea valtavasti: pääsin käymään sukulaisten vanhoilla asuinpaikoilla, kesämökeillä, tuttavien luona, kauppoissa, praasniekassa, piknikillä, metsä-

poluilla. Aivan ihana oli Marijan datšalla vietetty päivä, jolloin kävimme lähes sata-asteisessa saunassa.

Karjalan maisemat

E erityisen kiinnostavaa oli käydä hautausmailla Mujejärvellä ja Repolassa. Haudat on tapana koristella kauniilla värikkäillä kangaskukilla ja monissa hautamuistomerkeissä on valokuva vainajasta. Näiden kuvien ansiosta pääsin näkemään ensimmäistä kertaa, miltä edesmenneet sukulaiset ovat näyttäneet.

Lisäksi oli vaikuttavaa nähdä, että vanha perinne viedä ruokaa haudalle on yhä käytössä.

Pääsin käymään myös usealla sellaisella paikalla, jossa on sijainnut sukulaisteni kotitaloja. Vaikka taloja ei ole enää jäljellä, maisemien näkeminen oli hieno kokemus. Ylipäättään Karjalan maisemat metsineen, koskineen ja järvineen olivat juuri niin kauniit kuin odotinkin, elleivät vieläkin kauniimmat. Mäntymetsiä ja kirkkaita virtaavia vesiä katsellessa ymmärsin, miksi niin monet taiteilijat ovat ihastuneet Karjalaan ja kuvanneet sitä niin kauniisti.

Kekusteluja sukulaisten kanssa

Hienointa ja tärkeintä matkassa oli kuitenkin tutustua sukulaisiin. Toivon, etten uuvuttanut heitä loppumattomilla kysymyksilläni, jotka liittyivät sukulaisiimme, Karjalaan, Neuvostoliittoon, nyky-Venäjään ja lukemattomiin muihin aiheisiin. Koska historia on minulle paitsi työ myös suurin kiinnostuksen kohde, olen todella onnellinen, että pääsin kyselemään ja keskustelemaan näistä aiheista. Sukulaisteni kanssa oli helppoa keskustella, koska he puhuvat erinomaista karjalaa.

Näiden ihanien sukulaisten luona tunsin oloni todella tervetulleeksi ja kotiin lähtiessä tunnelma oli haikea. Kaiken kaikkiaan tämä Karjalan matka oli yksi elämäni parhaimmista ja tärkeimmistä matkoista. Repolan lisäksi haaveissa on käydä tulevaisuudessa ainakin Petroskoissa.

Suvi Randén

Mökkiranta datšalla (kuva Suvi Randén)

Ensivierailu Repolaan

*Repola-seuran matka heinäkuussa 2015 oli mielenkiintoinen ensivierailuni Repolaan. Pottosten sukkokokouksessa kesäl-
lä 2014 kertoi usein Repolassa käynyt Markku Pottonen, että
Haukkasaaren vanhat rakennukset rapistuvat. Kokouksen jäl-
keen oli sukulaisten kesken sähköpostiviestittelyä, jossa päädyt-
tiin tekemään matka Repola-seuran matkalle osallistuen. Yhte-
nä matkan tarkoituksena oli pohtia miten suvun vuosisataista
asuinpaikkaa voisi edelleen vaalia ja huoltaa.*

Matka Repolaan oli samalla en-
simmäinen matkani rajantakaiseen
Karjalaan ja Venäjälle. Viisumin
hankin kerralla vuodeksi toiveena
tehdä mahdollisesti muitakin mat-
koja Venäjälle. Matkaan valmis-

taudin tutkimalla Repola-, Hauk-
kasaari- ja Karjala-aiheisia netin
sivustoja. Joitakin sivustoja löytyi-
kin ja Repola-seuran sivut ja Re-
polainen lehti olivat entuudestaan
tuttuja.

Majoitus oli sukulaismies Vik-
tor Pottojevin luona. Mieleen jäi
lämmen ja ystävällinen tunnelma,
ruoka oli hyvää ja tarjoilu runsas-
ta. Paikallinen ruokailukulttuuri
oli mielenkiintoinen kokemus, kun
ruokaa oli käytännössä jatkuvasti
pöydässä ja kaikkien toimintojen
välissä oli jonkinlainen ruoka- ja
teehetki. Ruoka tuli läheltä piha-
piiristä, mm. broileria. Haukea oli
saatu Lieksajärvestä ja vihanneksia
kauempaa Venäjältä.

*Artikkelin kirjoittaja Antti Potto-
nen sekä Sergei ja Viktor Pottojev
Haukkasaaressa (kuva Markku
Pottonen)*

Haukkasaari

Tärkein kokemus ja tarkoitus matkalle oli käynti Haukkasaarella, jossa esi-isät olivat vuosisatoja asuneet. Matkan taitoimme Viktorin veneellä, joka oli paras yhteys. Saareen on myös silta. Haukkasaari on edelleen Pottosten asuttama ke-säisin. Viereisessä Likosaarella on Viktorin kesäpaikka, jossa ruokailimme ja saunoimme.

Ympäristössä tuntui olevan paljon samankaltaisuutta Pottosten myöhemmän asunseudun, Pohjois-Karjalassa sijaitsevan Enon kanssa. Osa saaren rakennuksista oli täysin kunnossa ja osa oli jo poissa käytöstä. Mielenkiintoisena rakennusteknisenä yksityiskohtana ihmetystä herätti perustamistapa, jossa

hiekan ja kivien päällä oli koivun tuohi ja hirsirakennus oli ladottu tuohen päälle, käytännössä suoraan maan pinnalle. Rakennukset olivat kestäneet aikaa, joten rakentajat olivat varmasti tienneet mitä tekivät.

Jehkimä Pottosen talosta oli kivi-jalka jäljellä. Rakennus oli siirretty Haukkasaaresta Repolan kylälle ja on siellä vieläkin. Haukkasaarella oli myös kalmisto, jonne monet Pottoset oli haudattu. Haukkasaarella kuljeskellessamme havaitsimme haukan taivaalla.

Haukkasaarella kasvaa Pottosten puu, joka on kasvanut yhtä kauan, kun Pottoset ovat olleet Haukkasaarella, noin 300 vuotta. Muistoksi otin männynntaimen ja käpyjä. Yhdenlainen nähtävyys oli saares-sa sijainneen tuulimyllyn paikka. Tuulimylly on siirretty Kizän kirkkosaaren museoon ja on siellä nähtävissä edelleen.

Haukkasaareen on kohdistunut mielenkiintoa moskoyalaiselta rakennusperinneryhmältä. Heidän yksi suunnitelmansa on rakentaa tuulimylly paikalleen uudelleen, alkuperäisen mallin mukaisesti.

Markku Pottonen ja 300 vuotta vanha Pottosten puu Haukkasaarella (kuva Antti Pottonen)

Muita kokemuksia

Matkamme aikana oli Petrun praasniekka ja Repolassa oli kyläjuhlat. Juhlissa koululaiset ja kansantaiteilijat viihdyttivät osallistujia. Lapsille oli mm. pomppulinna ja kilpailuja. Tarjolla oli ruokaa ja mukavaa yhdessäoloa kiireettömässä tunnelmassa.

Neljään päivään mahtui todella mielenkiintoisia kokemuksia, nähtävyyksiä ja tärkeitä hetkiä sukulaisten, matkatovereiden, Repolan asukkaiden ja kylässä vierailevien kanssa. Samaan aikaan Repolassa oli myös kaksi suomalaista oma-

toimimatkailijaa. Mieleenpainuvia hetkiä oli toisten matkatovereiden kanssa jaetut hetket heidän omien sukujensa kotipaikoilla, mm. Tunntuunniemessä ja Omelien suunnalla.

Männynntaimi on pärjännyt tähän asti kukkaruukussa, mutta varmaan keksin sille lähipäivinä hyvän paikan. Paikka on kuitenkin harkittava tarkkaan, koska saattaahan se olla siinä vuosisatoja. Toivottavasti myös Haukkasaaren ainutlaatuisen ympäristön säilyttämiseksi tulee hyviä ideoita.

Antti Pottonen

Repolan kyläjuhlat urheilukentällä (kuva Antti Pottonen)

Hanke elvyttää autiokylän

Kolme moskovaalaista on aloittanut Haukkasaaren elvyttämisprojektin. Nyt he keräävät rahaa kahden rakennuksen restaurointiin.

Autioituva Haukkasaari Mujejärven piirissä halutaan rakentaa uudelleen. Idea on tullut moskovaalaisten turistien mieleen.

– Monta vuotta sitten matkustelimme Mujejärven piirissä. Eräänä päivänä pääsimme Haukkasaarelle. Tutustuimme kesämökkiläisiin, jotka kertoivat meille kylästä. Päätimme entistää vanhoja puurakennuksia ja rakentaa uudelleen poltettuja ja hävitettyjä taloja. Karjalan kulttuuriministeriö ja paikalliset viranomaiset hyväksyivät hankkeemme, aloitteentekijä **Mihail Jurik** sanoo.

Nyt aloitteentekijäryhmässä on kolme miestä. He keräävät rahaa projektinsa toteuttamiseen lahjoitusten avulla.

Projektin ensimmäisen vaiheen toteuttamiseen tarvitaan 473 000 ruplaa, jotka käytetään arkkitehtien palkkaan.

Tulevaisuudessa Haukkasaarelle halutaan perustaa etnokeskus.

Kylän ainoa asukas

Haukkasaari on todettu autioituneeksi, vaikka kylässä on rekisteröity yksi asukas **Sergei Pottojev**.

Mies asuu saarella maaliskuusta marraskuuhun. Hän asuu vuonna 1912 rakennetussa pirtissä.

Pirtin lähellä on aitta. Se rakennettiin myös 1912. Molemmat rakennukset ovat surkeassa kunnossa.

– Tupa ja aitta ovat ainutlaatuisia, sille ajalle tyypillisiä karjalaisia rakennuksia. Niissä voi havaita suomalaisen arkkitehtuurin yksityiskohtia, Jurik kertoo.

Uuden sillan puute estää korjaustöiden aloittamista.

– Pieni puusilta yhdistää Haukkasaaren mantereeseen. Kuormaautolla ei pääse kylään.

Kylässä ei ole sähköä eikä kännykkä toimi.

1980-luvulla aitta ja tuulimylly siirrettiin Haukkasaarelta Kižin saarelle. Aloitteentekijät suunnittelevat rakentaa ne uudelleen. Suunnitelmissa on rakentaa myös tsasouna.

Tietoja kerätään kaikkialta

On tapana ajatella, että Sergei Pottojevin esi-isät perustivat kylän. 1900-luvun alussa Haukkasaarella oli yhdeksän taloa, joista kuusi oli Pottojevien hallussa.

Tietoja Haukkasaaresta ovat varsin

niukkoja. Moskovalaiset miehet aikovat etsiä arkistosta informaatiota kylän historiasta. He tutkivat myös säilyneitä karttapiirustuksia, joiden mukaan kylää ennallistetaan.

Haukkasaarta tutkittiin viimeisen kerran vuonna 1995. Arkkitehti **Vjatšeslav Orfinskin** johtama tutkimusryhmä kävi kylässä piirtämässä säilyneitä puurakennuksia.

– Olemme keränneet kaikkialta tietoja Haukkasaaresta. Viitisen vuotta sitten Haukkasaarella tutustuimme suomalaiseen väestöteijelijään **Pertti Rannikkoon**. Hän antoi meille Repolaisen lehden, jossa oli kartta kylästä ja tietoja sen asukkaista.

Lisää tietoja ja valokuvia planeta.ru/campaigns/gafostrov

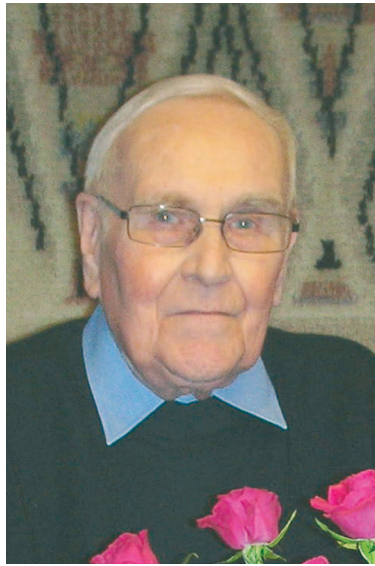
Tällä aukeamalla julkaistun Karjalan Sanomien artikkelin lopussa on lyhyt maininta, jossa kerrotaan Haukkasaaren elvyttämishankkeesta kiinnostuneiden saamasta Repolaisen numerosta. Oheinen kuva Repolaseuran heinäkuun 2010 matkalta todistaa tapahtuman. Haukkasaarassa pistäytyneet kolme matkalaista kohtasi siellä sattumalta Konstantin Petrovin (oikealla), Mihail Jurikin (keskellä) ja Igor Lukasovin, jotka ovat myöhemmin tehneet aloitteen alueen elvyttämisestä (kuva Eero Vatanen)

Karjala'ni starikka tuonilmaisiin

Repola-seuran perustaja- ja kunniajäsen Jorma Pikarinen uupui pitkälliseen sairauteen 21. toukokuuta 2015 kotonaan Imatralla. Hän oli syntynyt 4.2.1932 Suojärvellä kauppias Ville (Vasili, s. 1897 Repola, k. 1945 Nokia) ja sairaanhoitaja Saimi (os. Hellsten, s. 1906 Uusikirkko, k. 1990 Kitee) Pikarisen ainoaksi lapseksi. Villen 1. avioliitosta Marian kanssa (os. Gertzin s. 1897 Repola, k. 1929 Suojärvi) perheessä oli lapset Vilho (Olli, s. 1926, k. 2011) ja Katariina (s. 1928, nykyisin Churchill, asuu Kanadassa).

Isä Ville Pikarinen pakeni Repolasta Suomeen 1920-luvulla, samoin monta muuta sukulaista. Osa perheestä, mm. Villen isä Kirilä ja äiti Tatjana jäivät Repolaan ja heidät vietiin Siperiaan asti. Syyt ja seuraukset tiedetään. Pikarisen sukua asuu edelleen Tomskissa, mutta myös Repolassa ja mm. Petroskoissa. Onneksi yhteys säilyi yli vuosikymmenten, ja olojen vapauduttua

oli mahdollista myös tavata ja tutustua sukulaisiin rajan takana. Jorma oli oppinut karjalan kielen isältään ja opetteli aikuisena venäjän. Niinpä hän sai paljon tietoja suvun vaiheista ja saattoi välittää ne Pikarisen suurelle suvulle. Kääntä-

Jorma Pikarinen 80-vuotispäivänään

jän ja tulkin tehtävä lankesikin Jormalle usein. Veljentyttärensä Kaijan avustamana hän laati sukuuuttelon kanta-äiti Maurasta lähtien, ja ylläpiti sitä. Saatoimme vain ihmetellä, miten hän muisti kaikki sukuhaarat, serkut, pikkuserkut ja muut. Hän tiesi myös paljon tarinoita suvun vaiheista. Itse Jorma karjalaiseen tapaan sanoikin olevansa Maksiman Kirilän Vasselein Johora.

Sotien jälkeen Jorma kirjoitti ylioppilaaksi Imatralla ja valmistui kansakoulunopettajaksi Helsingissä v. 1954. Samana vuonna hän avioitui Jääskestä syntyisin olevan Raija Kukkosen kanssa. Perhe lisääntyi 2 tyttärellä ja 1 pojalla. Las-

tenlapsia on 5 ja lastenlastenlapsia 7. Elämäntyönsä Jorma teki Kiteellä Potoskavaaran kansakoulussa ja jäi eläkkeelle v. 1982. Vuonna 2011 Jorma ja Raija ”paluumuuttivat” Imatralle.

Jorman harrastuksia olivat luonto mm. kalastuksen ja valokuvauksen muodossa. Hän oli myös taitava musiikkimies, melkein päsoitin kuin soitin pysyi hänen käsissään. Puutyöt olivat hänelle rakkaita - moni on voinut todeta työn korkean laadun vaikkapa Repola-Seuran arpajaispalkintoina. Jorma valmisti lukuisia erikokoisia kanteleita ja teki myös useita sähköurkuja, niin tekniikan kuin puuosatkin.

Repola-seura oli Jormalle tärkeä.

Oli itsestään selvää, että perustamiskokoukseen Bomballe mentiin. Jorma toimi useita vuosia seuran hallituksessa ja historiatoimikunnassa Repolan historiikirjaa valmistelemassa. Näistä ansioista hänet kutsuttiin seuran 2. kunniajäseneksi v. 1999 yhtä aikaa serkkunsa Jelena Kalliolan kanssa.

Karjala’ni starikka on päässyt toivomaansa lepoon. Meille jälkeenjääville jäi kaipaus ja onnelliset muistot.

Päivi Sandberg

*kirjoittaja on Jorma Pikarisen tytär,
Repola-seuran perustajajäsen,
sihteeri v. 1999 - 2003*

Pikarisen (Pikarin) talo Repolan Riikosenniemessä sota-aikana otetussa kuvassa

Viktor Moissejev on poissa

Repola-seuran heinäkuun matkalla kuulumme suru-uutisen monen Repolassa kävijän tunteman Viktor Moissejevin poismenosta. Hän kuoli kesäkuussa Voloman vanhainkodilla ja haudattiin Repolaan. Viktor oli syntynyt vuonna 1926 Pläkkäjässä ja esitteli mielellään itsensä Repolan vanhimmaksi mieheksi. Suomen kielellä toimeen tulevat karjalaiset työskentelivät uitossa puiden luovutuksessa, jolloin vilkas ja sosiaalinen Viktor tutustui moniin lieksalaisiin uittomiehiin. Kesällä 2002 Viktor pääsi käymään Lieksassa, kun repolalaiset uittomiehet kutsuttiin vieraaksi uittoerinnepäiville. Matkan yhteydessä hän tapasi myös Lieksassa asuvan serkkunsa Johannes Moisseisen. Viktorin ja Johanneksen isät olivat veljeksiä, jotka olivat vuonna 1922 joutuneet eri puolelle rajaa.

Johannes Moisseinen 90 vuotta

Johannes Moisseinen täytti kesäkuun 29. päivänä 2015 Lieksassa 90 vuotta. Hänen isänsä Yrjö Moisseinen oli lähtöisin Pläkkäjästä ja äitinsä Helena (os. Tserni) Tuulivaarasta. Johannes kävi vanhempiensa kotiseudulla Repolassa ensimmäisen kerran heinäkuussa 2003 ja seuraavana kesänä hän pääsi käymään myös isänsä syntymäpaikalla Pläkkäjässä. He kävivät istumassa serkkunsa Viktorin kanssa entisen talon paikalla ja katselivat molemmilla puolilla näkyvää järvimaisemaa. Moisseisen suvusta on kerrottu tarkemmin Repolaisessa 56. Repola-seura onnittelee Johannesta ja toivottaa monia vuosia!

Hallitus 1.3.2015 – 28.2.2016

Pertti Rannikko, *puheenjohtaja*, p. (013) 717422
Huhtilammentie 945, 82160 OSKOLA
pertti.rannikko@uef.fi

Ville Pänttönen, *varapuheenjohtaja*, gsm 040 5111 560
Kauppakatu 10a A 1, 80100 JOENSUU
ville.panttonen@gmail.com

Lea Tserni-Puittinen, *sihteeri*, gsm 050 520 4121
Kylänlahdentie 24, 81810 JAMALI
lea.tsernipuittinen@lieksa.fi

Tuula Kilpeläinen, *taloudenhoitaja*, gsm 044 330 5529
Niemiskyläntie 51, 88900 KUHMO
tuula.kilpelainen@iki.fi

Päivi Kiiskinen, *jäsens sihteeri*, gsm 050 511 6580
Kiehiskuja 3, 80140 JOENSUU
paivi.kiiskinen1@gmail.com

Valentina Afanassieva, gsm 040 716 5151
Torikatu 3 D 25, 80110 JOENSUU
valafa@saunalahti.fi

Asko Saarelainen, gsm 040 104 4111
Korholantie 1, 81720 LIEKSA
asko.saarelainen@lieksa.fi

Sukututkimustietoa tarjolla Lieksassa 10.11.2015

Lieksan kirjastossa (Urheilukatu 4) järjestetään tiistaina 10.11. klo 18.00–19.30 yleisöluento itäkarjalaisten sukujen tutkimuksesta. Filosofian tohtori Jukka Partanen kertoo, miten itäkarjalaiset suvut ovat tulleet Suomeen, miten niitä on tutkittu ja miten niitä nykyisin voidaan tutkia. Historian tutkija Jukka Partanen toimii Suomen Sukututkimusseuran varapuheenjohtajana ja hän on kokenut Karjalan historian tutkija.

Luennon järjestävät yhteistyössä Lieksan kansalaisopisto, Lieksan kirjasto sekä Repola-seura. Tilaisuuden juontaa kirjastonjohtaja Lea Tserni-Puittinen. Tilaisuus on maksuton ja sinne ovat tervetulleita kaikki asiasta kiinnostuneet.

Karjalankieliset radiouutiset

Yle aloitti helmikuussa 2015 karjalankielisten uutisten lähettämisen Pohjois-Karjalan radion lähetyksissä ja laajensi kuuluvuusalueen elokuussa Pohjois-Savoon ja Etelä-Karjalaan. Uutiset kuullaan perjantaisin klo 13.45 ja ne löytyvät myös Yle Areenasta sekä nettisoihteesta <http://yle.fi/uutiset/pohjois-karjala/karjalakse/>.

